

Το μεσημέρι απλώνεται πάνω από τον Κολωνό, παρασύροντας μαζί του τον ήχο των τρένων και των αυτοκινήτων, καθώς περνούν κάτω και πάνω από τη γέφυρα της λεωφόρου Αθηνών. Η μυρωδιά του γράσου και του λάστιχου από τα βουλκανιζατέρ και τα μηχανουργεία της γειτονιάς με ακολουθεί όσο ψάχνω την οδό Αρίστωνος. «Θα πας αριστερά και θα τη βρεις», με κατευθύνει ένας μηχανικός αυτοκινήτων, με μια ζάντα στο χέρι και ένα τσιγάρο να κρέμεται από το στόμα του. Στον αριθμό 6-8 βρίσκω το Κέντρο Συμπαράστασης Παιδιών και Οικογένειας, μια φωλιά ελπίδας -για λιγότερο τυχερές ψυχές- από θρησκευτικές και φυλετικές μειονότητες. Είναι, επίσης, ο «φυσικός χώρος» των εθελοντών, που επέλεξαν να προσφέρουν τον χρόνο, την ενέργεια και τις γνώσεις τους σε παιδιά τα οποία κοιμούνται σε αυτοκίνητα αντί για παιδικά δωμάτια, εφήβους που χωρίς πυξίδα ψάχνουν μια διέξοδο από έναν σκληρό κόσμο και οικογένειες οι οποίες δεν ανησυχούν για μέσα κοινωνικής πλοήγησης, αλλά για το φαγητό της επόμενης μέρας.

Η γκρίζα πρόσοψη του κτιρίου κρύβει τα χρώματα και τα χαμόγελα που ντύνουν το εσωτερικό του. Μερικά μικρά παιδιά στέκονται δίπλα στην είσοδο. «Τι θέλετε;», με ρωτάει ένα κοριτσάκι με λαμπερά μεγάλα μάτια. «Την κυρία Λαιμού». «Ελάτε από 'δώ». Περνάω μέσα κι εκείνα μ' ακολουθούν. Πίσω από τραπέζια, καθίσματα και πολλές παιδικές ζωγραφιές, διακρίνεται μια σκάλα που οδηγεί στον δεύτερο από τους τρεις ορόφους του οικήματος. Ανεβαίνω σε δύο αίθουσες με θρανία και γραφεία. Οι μικροί συνοδοί μου με προλαβαίνουν προτού μιλήσω. «Κυρία, κυρία, αυτός ο κύριος σας θέλει». Η «κυρία» τους, η Μυρτώ Λαιμού, δημιουργός του κέντρου, με καλωσορίζει και με οδηγεί σ' ένα μικρό δωμάτιο, «για να είμαστε πιο άνετα». Μου θυμίζει την αγαπημένη μου δασκάλα στο δημοτικό. Μαζί μας έρχεται μία από τις ψυχολόγους που απασχολούνται εδώ, η Σταυρούλα Σεφ, υπεύθυνη για το Τμήμα Εφήβων.

Το κέντρο προσφέρει στα παιδιά πρωινό, ντους για να πλυθούν, καθαρά ρούχα, μεσημεριανό φαγητό (προσφορά του Δήμου Αθηναίων), μαθήματα ανάγνωσης και γραφής. «Έχουμε πάνω από 100 παιδάκια που πουλούσαν λουλούδια και χαρτομάντιλα», λέει η κυρία Λαιμού. «Προσπαθούμε να τα προετοιμάσουμε για να ενταχθούν στην κοινωνία. Είναι Έλληνες πολίτες, Τσιγγάνοι και μουσουλμάνοι από τη Θράκη. Δεν έρχονται όμως όλα κάθε μέρα, επειδή δεν έχουμε χώρους». Με τους μεγάλους τι γίνεται; «Το πρωί λειτουργεί κοινωνική υπηρεσία για οικογένειες που θέλουν βοήθεια με τη γραφειοκρατία, τη συμπλήρωση αιτήσεων, να μάθουν τι γίνεται αν χάσουν την ταυτότητά τους, πώς θα πληρώσουν το νοσοκομείο, πώς θα πάνε στην Πρόνοια. Ζητούν να κρατήσουμε εδώ τα χαρτιά τους, για να μην τα χάσουν οι ίδιοι. Βλέπετε, για κάθε οικογένεια, από τις 500 που έρχονται, έχουμε το ιστορικό της με τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Ευτυχώς, έχουμε σπουδάστριες των ΤΕΙ που κάνουν εδώ την πρακτική τους, και πολλές φορές τους συνοδεύουν στο νοσοκομείο, στην Πρόνοια ή στο Πολυτέκνων».

Στην ερώτηση αν το κράτος βοηθά, η απάντηση ακούγεται θλιβερά οικεία. «Κανείς δεν μας βοήθησε. Προσπαθούμε με λίγες δωρεές να πληρώσουμε τα νοίκια», λέει η διευθύντρια και συμπληρώνει ότι παλιότερα το υπουργείο Υγείας τους έδινε «κάτι» από τα λεφτά του Κρατικού Λαχείου. «Τώρα κόπηκε κι αυτό».

